نگاه

حضوری دیگر

منصور بیطرف

شرکتهای فراملیتی برای توسعه خود از الگوی خاصی پیروی می کنند .آنها در راستای گسترش فعالیت خود معمولاً به دو شیوه متوسل می شوند .

اول ، با حضور مستقیم یعنی از طریق سرمایه گذاری مستقیم در زیر ساختارهای کشور میزبان و دوم ، با به کار گرفتن عوامل در کشورهایی که قادر به حضور مستقیم نیستند . نوع و انتخاب این شیوه ها معمولاً به منابع ، ساختارهای سیاسی و اقتصادی و ژئو پلتیک کشور برمی گردد .اگر در کشوری منابع فراوان موجود باشد اما ساختارهای سیاسی - اقتصادی آن به گونه ای باشد که نتوانند فعالیت کنند و یا اجازه فعالیت داشته باشند ، در آن صورت شرکتهای فراملیتی با زدن پایگاههای جنبی اقدام به صدور کالاهای مورد نیاز خود می کنند ، به ویژه آنکه کشور مورد هدف کشوری باشد که از بازار بالقوه مصرفی هم برخوردار باشد که در این صورت این شرکتها حاضر نیستند به هیچ وجهی از این بازار صرفنظر کنند .

گذشته تاریخی ایران پس از انقلاب نشان می دهد که ایران علی رغم دارا بودن منابع فراوان و ژئوپلتیک مناسب به دلایلی که ذکر آن در حال حاضر لازم نیست بازار مطلوبی برای سرمایه گذاری شرکتهای فراملیتی نیست . اما این بازار که جمعیت ۶۸ میلیونی آن تقریباً معادل دو برابر جمعیت کشورهای حاشیه خلیج فارس است می تواند بازار بسیار پرمصرف و مطلوبی برای این شرکتها باشد . از این رو آنها در دوران پس از انقلاب به ویژه پس از پایان جنگ تحمیلی به دنبال اتخاذ شیوه دوم یعنی گرفتن عوامل و یا نمایندگی رفتند .

شیوه ای که با توجه به ساختار غیر شفاف اقتصادی ایران بنیانی را در اقتصاد ایران می نهد که می تواند در مقاطع مختلف زمانی گروههایی را در قالب «رابطه» به جای «ضابطه» شکل دهد .شکل گیری این گروهها در اقتصادی که بنا به گفته کارشناسان حدود ۴۰ درصد آن پنهان است می تواند به «غیر شفاف» تر شدن اقتصاد کمک کند و مسیری را طی کند که نتیجه آن نافذ شدن تصمیمات رئیسان شرکتهای فراملیتی در نظام تصمیم گیری کشور است .تصمیماتی که اثرات محسوس و نامحسوس آن را می توان در گردش تصمیم گیری کشورهای دیگر مشاهده کرد .

خط لوله ۱۵۰۰ کیلومتری عسلویه - میاندوآب، فقیرترین مناطق ایران را شکوفا می کند

ایرنا: هفته نامه «مید» چاپ لندن در شماره جدید خود نوشت: احداث یک خط لوله هزارو ۵۰۰ کیلومتری بین بندر «عسلویه» و «میاندوآب» موجب شکوفایی جنوب غرب تا شمال غرب ایران خواهد شد.

براساس این گزارش، این خط لوله در فاصله عسلویه تا میاندوآب، شهرها و مناطقی همچون بندر امام خمینی(ره) ، گچساران ، دهدشت، بروجن، اندیمشک، خرم آباد، کرمانشاه، همدان، سنندج و مهاباد را دربر می گیرد.

این طرح در واقع تبدیل ضایعات سوختی در حوزه پارس جنوبی به مواد مصرفی صنعتی در مناطقی از ایران است که کمتر امکان استفاده از منابع طبیعی را دارند.

در گزارش مید آمده است: بر خلاف دیگر طرحهای انرژی و پتروشیمی که در بلاتکلی تأخیرهای سیاسی و اداری گرفتار آمده، این پروژه به سهولت از سوی شرکت مدیریت وطراحی صنایع پتروشیمی (پیدمکو) وابسته به شرکت ملی پتروشیمی ایران (ان.پی.سی) به شرکت پتروشیمی «باختر» واگذار شد.

«این شرکت نیز در این طرح از فناوری مؤسسه اروپایی «ای.بی.بی لوموس گلوبال» بهره برده و بخشهای مختلف آن را به چند شرکت داخلی و خارجی دیگر از جمله لینده آلمان و هیوندایی کره جنوبی و شرکت سازه از ایران واگذار کرده است.

به گفته مقامهای شرکت پتروشیمی ایران با استفاده از این طرح قرار است ۱۲ مؤسسه تولید اولفین در مناطق مختلف از طریق جلب سرمایه گذاریهای خارجی ساخته شود.

همچنین قرار است در امتداد خط لوله اتیلن یک کارخانه تولید منو اتیلین گلیکول با ظرفیت تولید سالانه ۵۵۰ هزارتن در نزدیکی گچساران ایجاد شود.

از دیگر طرحهای مرتبط با این خط لوله احداث کارخانه «اچ.دی.پی.ایی» (های دنسیتی پی ایی HDPE) با ظرفیت تولید سالانه ۳۰۰ هزار تن در کرمانشاه است. به نوشته مید قرار است دو کارخانه مشابه با ظرفیتی معادل کارخانه کرمانشاه نیز در نزدیکی مهاباد تأسیس شود.

این هفته نامه همچنین از ساخت یک کارخانه «ال.دی.پی.ایی» (لو دنسیتی پی.ایی LDPE) با ظرفیت مشابه در نزدیکی شهر سنندج توسط شرکت ایتالیایی «تکنیموت» خبر داده است.

بر اساس این گزارش پیشرفت هر یک از قسمتهای این طرح گسترده به موفقیت فازهای قبلی آن بستگی دارد و این طرح در صورت موفقیت موجب افزایش چشمگیر اشتغال در مراکز محروم ایران و رشد بازار صنایع پلاستیک در این کشور خواهد شد.

بررسی روند فعالیت شرکتهای خارجی در ایران (بخش دوم)

زمینه های حضور

بهاره مهاجری

اشاره : نیاز بازار مصرف هیچگاه از بین نمی رود .اگر بنا به ضرورت ها و تحت تأثیر عوامل محدود کننده، بر آن سرپوش نهند، در نهایت باز هم روزنه ای گشوده خواهد شد تا عطش نیاز جامعه ای جوان، مصرفی و سرخوش از کسب دلارهای نفتی را برآورد. چندسال محرومیت ناشی از جنگ و تهی شدن عرصه اقتصادی کشور از سرمایه و سرمایه گذاری، در هموار سازی مسیر راهیابی آتی شرکت های خارجی به ایران نقش اصلی داشته است. این بار اما نه در قالب سرمایه گذاری مستقیم و نه در قالب مشارکت در توسعه صنعتی و مولد بلکه به انگیزه جلب و اداره بازار و فقط «فروش». دومین بخش گزارش بررسی روند فعالیت شرکت های خارجی در ایران، با ترسیم فضای اقتصادی کشور در سال های جنگ، به زمینه های ظهور مجدد نمایندگی های خارجی ورونق آنها پس از دوره مذکور اشاره کرده است.

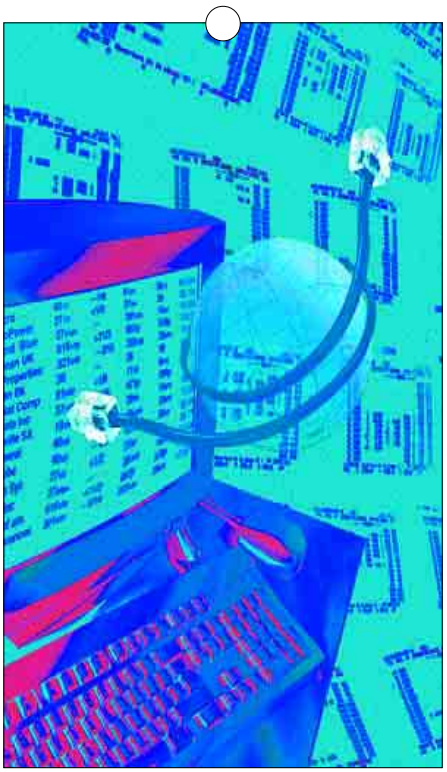

«انقلاب ، بساط همه را برچید: با پیروزی انقلاب اسلامی در ایران، مدیران شرکتهای خارجی به یاد انقلاب ۱۹۱۷ روسیه افتادند. رجوع به نوشته ها و نقل قول های آن دوره، نشان می دهد که می خواستند انقلاب اسلامی را با انقلاب اکتبر مقایسه و شبیه سازی کنند. رفتار برخی تندروها هم دراین جوسازی مؤثر بود. از این رو در اولین فرصت اجرای ها، دفاتر خود را جمع کردند و رفتند چرا که می دیدند روند مصادره اموال نمایندگان دست اول شرکت های خارجی آغاز شده است.»

وضعیت شرکت های خارجی در ماههای ابتدایی استقرار جمهوری اسلامی می تواند در این چند جمله ای خلاصه شود که یک کارشناس نقل می کند و می گوید: «به هرصورت ارتباط اقتصادی ای که به واسطه ایجاد پایگاههای دائمی و نمایندگی شرکتهای خارجی در ایران برقرار شده بود، قطع شد.»

قطع روابط تجاری شرکت های خارجی باایران در اصل با تصویب بندهای «ب» و «ج» قانون حفاظت و توسعه صنایع (مصوب شورای انقلاب) در اوایل سال ۱۳۵۸ رخ داد. براساس این مصوبه صنایع و بانک ها ملی شدند و بدین ترتیب پیوند شرکت های خارجی با ایران هم سست شد. تعطیلی شرکت های خارجی ، زمینه یک رکود اقتصادی را فراهم کرد. در همین گیر ودار و در ایامی که دولتمردان در پی برقراری ثبات سیاسی بودند، حمله عراق به ایران، کشور را در موقعیت جدیدی قرار داد. آژیر جنگ همه جا پیچیده بود حتی در کریدورهای اقتصادی . سیاست ها، امکانات و منابع کشور در جهت حفظ تمامیت ارضی و مقابله با شرایط جدید، بسیج شد البته هنوز صنایع کشور آنقدر پرتوان بود که چرخ آن تا سالهای اول جنگ بچرخد. ولی به هرحال اقتصاد روز به روز «دولتی تر می شد و صنایع بزرگ جای خود را به واحدهای صنفی کوچک و کم جان می دادند. تا آنجا که از بخش خصوصی، چیزی جز یک بدنه نحیف نماند که فعالیت هایش به امور خرد تولیدی منحصر شده بود و با کمبود منابع ریالی و ارزی دست و پنجه نرم می کرد.

هاشمی رفسنجانی در خاطرات خود از سال ۱۳۶۱ گوشه هایی از نگرانی مسؤولان نسبت به تضعیف بخش خصوصی را به یاد می آورد و می نویسد: «امام (ره) نگران دولتی شدن امور و فشار بر بخش خصوصی اند، این نگرانی تا آنجا بود که رئیس مجلس وقت با هفت عضو چپگرای دولت صحبت می کند و به آنها می گوید امام از فشار زیاد بر بخش خصوصی نگرانند و ممکن است عکس العمل نشان دهند. هاشمی رفسنجانی از آنها می خواهد که درموارد تولید و توزیع و ... به بخش خصوصی میدان بدهند. او در خاطرات همین ایام به مواردی اشاره می کند که کارخانه داران نزد او می آمدند و از فشار دولتی ها بر بخش خصوصی و توسعه بندهای «ب» و «ج» در قانون حفاظت صنایع گله می کردند از این رو در جلسه ای در سطح مدیران عالی این موضوع مورد بررسی قرارمی گیرد: «ناهار برای دیدار آیت الله منتظری به منزل آقای ربانی املشی رفتم. آقای نخست وزیر و آقای موسوی اردبیلی هم آمدند و راجع به ... و... و سازمان صنایع ملی که کارخانه های مردم را بی دلیل مشمول بند ج می کند، صحبت شد.»

درهمان دوران همچنین استراتژی ای تحت عنوان خودکفایی اتخاذشد که براساس آن ورود کالاهای لوکس ممنوع و دولت هم موظف شد هرساله لایحه مقررات واردات و صادرات را تهیه و همراه لایحه بودجه به مجلس ارائه کند.

مجموع این تصمیمات، درعمل طبقه «سرمایه داری ملی» را که از دو دهه پیش تشکیل شده بود درمعرض نابودی قرارداد.

گستره حاکمیت اقتصادی دولت به همراه ضعیف شدن طبقه سرمایه داری ملی و درپی آن جنگ تحمیلی، توسعه اقتصادی کشور را نسبت به توسعه اقتصادی کشورهای «همسان» به شدت عقب نگه داشت. دراین حال، کشورهای همسان ایران از آنکه می دیدند، ایران در تنش هایی که برایش فراهم کرده اند، درگیر است، خود را آماده جذب «برنامه منطقی» کردند که ایران پیشتر فراهم ساخته بود. شرکتهای خارجی هم که دیدند ایران دیگر سرزمین مناسبی برای ادامه سرمایه گذاری ها نیست، بارشان را برای کوچ به کشورهای همسان ایران ازجمله کشورهای آسیای جنوب شرقی و ترکیه بستند؛ جنگ تحمیلی هم این روند را شدت بخشید.

اما جنگ تحمیلی از ابتدا تا سال ۱۳۶۵، نتوانسته بود به تمامی زیرساخت های اقتصادی ایران لطمه جدی بزند. از این رو جنگ طلبان برای آنکه مقاومت ایران را بشکنند، از سال ۱۳۶۵ تاکتیک جنگی خود را بر حمله به زیرساخت های اقتصادی کشور متمرکز کردند.

چه آنکه بنابه گزارش سازمان مدیریت وبرنامه ریزی در مقطع مذکور (یعنی در سالهای ۱۳۶۵ ، ۱۳۶۶ و ۱۳۶۷) میزان خسارت ناشی از جنگ بیش ازدو برابر خسارت وارده از ابتدای جنگ تا سال ۱۳۶۵ بود.

براساس گزارش برآورد خسارات جنگ تحمیلی، مجموع خسارت وارده به بخش صنعت و معدن به قیمت ثابت طی سالهای ۱۳۶۵-۱۳۵۹ معادل ۲۲۳۶۷۸۹۲/۴ میلیون ریال بوده است.

این در حالی است که رقم خسارت وارده به این بخش در سال ۱۳۶۷- ۱۳۶۵ به ۳۴۹۸۷۹۰۵/۸ میلیون ریال رسید.

(میزان خسارت بخش صنعت و معدن به قیمت ثابت در سال ۱۳۶۵ برابر با ۷۴۹۲۰۳۶/۵ میلیون ریال، در سال ۱۳۶۶ معادل ۲۷۰۴۷۰۸/۴ میلیون ریال و در سال آخر جنگ هم ۲۴۲۳۲۶۸/۵ میلیون ریال بود.)

همانطور که آمارها نشان می دهد سال های آخر جنگ با تخریب بسیارگسترده تأسیسات و زیرساخت ها و نابودی بنیان های تولید سپری شد.

یکی ازمدیران وقت با اشاره به آن دوره می گفت: «به طور شبانه روزی و ضربتی در مجتمع تولیدی فولاد یکی از شهرهای جنوبی کارمی کردیم. به محض اینکه به مرز آماده سازی می رسیدیم، عراق حمله می کرد.

دوباره بازسازی شروع می شد و به آخرین مرحله که می رسیدیم، تأسیسات، هدف گرفته می شد. این حرکت الاکلنگی چند بار تکرار شد.

ازسوی دیگر به موازات آسیبی که متوجه بخش های مختلف اقتصاد، به ویژه بخش صنعت شد، شبکه سنتی فعال در واردات، تجارت و توزیع درحال قدرت گیری بود.

در آن دوران، بخشی از امور مربوط به خریداری، واردات و توزیع کالاهای موردنیاز توسط این گروه سنتی انجام می شد. این کار در قالب مجوزهای موردی واردات، تعاونی های مرزنشینان و... صورت می گرفت. اما این نحوه و میزان واردات، پاسخگوی تقاضای روبه رشد جمعیت جوان و نوجوان نبود. با خاتمه جنگ این نیاز علنی شد در یک سو بازاری وجود داشت که سالها تحت عناوین مختلف از قبیل ممنوعیت واردات کالای تجملی و لوکس حتی به روی میوه هایی چون موز بسته بود. در سوی دیگر هم ساختار اقتصاد کشوری جنگزده وجود داشت که به علت نابودی امکانات تولیدی، قادر به تأمین تقاضای داخلی و برآوردن نیاز بازار مصرف نبود.

محمدحسین عادلی، در گفت وگویی، وضعیت اقتصادی پایان جنگ را به تصویر کشیده است: «وضعیت اقتصادی پایان جنگ شروع یک فرایند در اقتصاد ایران پس از سال ۱۳۶۸ است. در آن زمان سه سال رشد تولید ناخالص داخلی کشور منفی بود. رشد تولید ناخالص داخلی منتهی به سال ۱۳۶۷ بیشتر از ۵ درصد منفی بود. سال قبلش هم منفی بود. اصلاً چندین سال این شاخص رشد منفی داشت. بیکاری در کشور تقریباً به اوج خودش به حدود ۱۵ درصد رسیده بود و ۸۰۰ شهر کشور آسیب دیده بود و ۱۱ شهر به طور عمده ای تخریب شده بودند. برخی پالایشگاه های کشور اصلاً کار نمی کرد. ظرفیت نصب شده برق در کشور حدود ۱۱ هزار مگاوات بود در حالی که تولید به بیش از ۷ هزار مگاوات نمی رسید. سرمایه گذاری به شدت روبه کاهش بود. طوری که در سال ۱۳۶۷ سرمایه گذاری بخش خصوصی ۱۹ درصد و سرمایه گذاری بخش دولتی ۱۲ درصد کاهش داشت».

او اضافه می کند: «ما در برابر چندین چالش دیگر هم قرار داشتیم. دانش آموزان دوره کودک انبوهی (Baby Boom) ابتدای دهه شصت وارد مدرسه می شدند و مخارج اقتصادی و اجتماعی زیادی ایجاد می کردند. در این سال ها جمعیت دانش آموزان از ۱۲ میلیون نفر به ۱۹ میلیون نفر رسیده بود».

رئیس کل اسبق بانک مرکزی می گوید: «به اینها انتظارات بسیار زیاد مردم را هم اضافه کنید. در آن سالها وضعیت طوری بود که حتی توزیع شیر کوپنی بود. افرادی که می خواستند برای فرزند بیمار خود شیر تهیه کنند باید گواهی پزشک دریافت می کردند و آن را به تأیید مسجد محل می رساندند و صبح زود در صف می ایستادند تا شیر گیرشان بیاید. وضعیت تولیدات کشور این طور بود، خیابان ها خالی، کرکره ها پایین و مغازه ها تهی بودند...»

میراث بجا مانده از جنگ تحمیلی، اقتصادی بود ضعیف و ناکارآمد.

خسارت مستقیم ۱۰۰ میلیارد دلاری که به این اقتصاد وارد شد از یک سو و سرعت پیشرفت اقتصاد کشورهای دیگر از سوی دیگر، زمینه ساز مهمی شد تا شرکت های خارجی بتوانند از موقعیت موجود حداکثر استفاده را به نفع خود ببرند آنها دیگر حاضر نبودند در ایران سرمایه گذاری مستقیم و تولید داشته باشند اما نمی توانستند از این بازار بکر و پرمصرف هم صرفنظر کنند. بازاری که دو برابر جمعیت ثروتمند کشورهای حاشیه خلیج فارس هم مصرف دارد و هم قدرت خرید.

شرایط جنگی برطرف شده بود و شرکتهای خارجی با کمترین تلاش می توانستند بازار مصرف منتظر را به خود فراخوانند.

در عین حال ثبت این شرکتها تا پیش از سال ۱۳۶۸ مقدور نبود چه آنکه مواردی چون اصل هشتاد و یکم قانون اساسی تصریح کرده بود که دادن امتیاز تشکیل شرکتها و مؤسسات در امور تجارتی و صنعتی و کشاورزی و معادن و خدمات به خارجیان مطلقاً ممنوع است.

ولی ضرورت هایی چون مشارکت شرکتهای خارجی در برخی طرحها و پروژه های ملی سبب ساز استفسار از شورای نگهبان شد. با تفسیری که این شورا ارائه داد، ثبت شرکت های خارجی امکان پذیر گشت.

نیمی از واحدهای تولید شیرپاستوریزه پروانه کاربرد استاندارد ندارند

ایسنا: بیش از نیمی از واحدهای تولیدکننده شیر پاستوریزه در سراسر کشور فاقد پروانه کاربرد علامت استاندارد هستند.

علی اصغر توفیق - رئیس مؤسسه استاندارد و تحقیقات صنعتی ایران - افزود: در حال حاضر ۲۰۹ واحد تولیدکننده شیر پاستوریزه در کشور فعالند که ۱۰۵ واحد دارای پروانه و ۱۰۴ واحد فاقد پروانه کاربرد علامت استاندارد هستند که به منظور کنترل این واحد، شیر جزو ۲۵ قلم کالای مشمول طرح جامع اجرای استاندارد اجباری قرار گرفته و به این ترتیب به این واحدها پروانه کاربرد علامت استاندارد ارائه می شود.

وی ادامه داد: تا به حال به دلیل موازی کاری وزارت بهداشت و مؤسسه استاندارد تعدادی از واحدهای تولیدکننده شیر موفق به دریافت پروانه به کارگیری علامت استاندارد نشده اند و این واحدها با این توجیه که دارای پروانه ساخت وزارت بهداشت هستند از دریافت پروانه به کارگیری علامت استاندارد ممانعت می کردند که در نهایت پس از بررسی شورای عالی اداری کشور، همه واحدهای غذایی موظف به دریافت پروانه به کارگیری علامت استاندارد شدند.

وی با بیان این که واحدهای تولیدکننده فرآورده های لبنی، همکاری مطلوبی را جهت دریافت پروانه به کارگیری علامت استاندارد دارند، گفت: امیدواریم به زودی تمام این واحدها موفق به دریافت پروانه مؤسسه استاندارد شوند.

وی در ادامه تأکید کرد: این مسأله که تعدادی از واحدهای تولیدکننده شیر فاقد پروانه به کارگیری نشان استاندارد هستند، دلیل بر آلوده بودن محصولات آنها نیست و با توجه به این که آلودگی جزو عوامل بحرانی آزمایشگاه ها محسوب می شود، مؤسسه استاندارد با این گونه موارد به طور جدی برخورد خواهد کرد.

او با اشاره به وجود آلودگی در شیر تولید شده در یکی از واحدهای استان کرمانشاه در اوایل سال جاری گفت: به همین دلیل ۵۰ تن شیر تولید این کارخانه معدوم و کارخانه برای مدتی متوقف شد تا منابع آلودگی خط تولید برطرف شود.

توفیق ادامه داد: به تازگی هیچگونه آلودگی در واحدهای تولیدکننده شیر گزارش نشده است.

وی از اعلام آمادگی بیش از ۵۰ درصد از واحدهای تولیدکننده شیر فاقد پروانه به کارگیری نشان استاندارد خبر داد و گفت: براساس برنامه ریزی انجام شده تمام واحدهای تولیدکننده شیر تا چهار ماه آینده دارای نشان استاندارد خواهند شد و پس از این مدت شیر پاستوریزه غیراستاندارد در کشور نخواهیم داشت.

سد کزنار یک ماه دیگر به بهره برداری می رسد

شانا - مجری سد «کزنار» گفت: این سد که در استان لرستان ساخته می شود، یک ماه دیگر به بهره برداری می رسد. «شهرام جایدری» افزود: پیشرفت ساخت سد کزنار تاکنون به ۸۵ درصد رسیده و پیش بینی شده است این سد در آذر ماه به بهره برداری برسد.

وی تصریح کرد: ساخت برج آبگیر و اتاق شیرآلات سد یاد شده نیز تاکنون پیشرفت خوبی داشته است و تا زمان افتتاح سد مراحل ساخت آنها به پایان می رسد. مجری سد کزنار اظهار داشت: مرحله خاکریزی بدنه سد نیز باقی مانده است که تا آذر ماه به پایان می رسد. مهندس جایدری تأکید کرد: سد کزنار در ۵ کیلومتری شهر الیگودرز قرار دارد و این سد برای تحقق برنامه های مختلف توسعه اقتصادی در کشور بویژه لرستان ساخته شده است.

یک شرکت هلندی برای مشارکت در طرح توسعه پتروشیمی تبریز اعلام آمادگی کرد

مدیر عامل شرکت سرمایه گذاری و بازرگانی «جاس کمیکژل هلند» که در رأس هیأتی از ایران دیدن می کند، امروز (سه شنبه) از مجتمع صنعتی پتروشیمی تبریز دیدن کرد. «پاتریک الیه» در دیدار خود از مجتمع پتروشیمی تبریز در نشستی کاری با «بهروز پریزاد» معاون این مجتمع، آمادگی این شرکت را برای سرمایه گذاری در طرح های توسعه این مجتمع اعلام کرد. این مقام هلندی همچنین ضمن آشنایی با واحدهای مختلف مجتمع پتروشیمی تبریز و نوع تولیدات آن، به تشریح فعالیت های شرکت متبوع خود در سرمایه گذاری کلان در کشورهای مختلف جهان پرداخت. وی آمادگی این شرکت را برای سرمایه گذاری و بازاریابی برای فروش فرآورده های پلیمری پتروشیمی تبریز در بازارهای جهانی اعلام کرد.

اسپانیا دومین شرکت تلفن همراه انگلیس را خرید

ایرنا: شرکت «تلفونیکا» اسپانیا با خرید دومین شرکت تلفن همراه انگلیس، شمار مشترکین خود را به ۱۷۰ میلیون نفر می رساند. روزنامه «ال موندو» چاپ مادرید نوشت: شرکت تلفونیکا با مسؤولان شرکت «او-۲» برای خرید آن به مبلغ ۱۷ میلیارد و ۷۰۰ میلیون پوند انگلیس معادل ۲۶ میلیارد و ۹۴ میلیون یورو به توافق رسیده است. شرکت اسپانیایی با این اقدام، شمار مشترکین خود را به ۱۷۰ میلیون نفر می رساند که از این تعداد ۱۱۶ میلیون مشترکین تلفن همراه هستند. شرکت «او- ۲» دومین شرکت تلفن همراه درانگلیس و ششمین شرکت در این زمینه در سطح اروپا معرفی شده است. تلفونیکا هم اینک در کشورهای مختلف اروپا و آمریکای لاتین فعالیت دارد اما این بزرگترین خریدی است که توسط یک شرکت اسپانیایی در خارج از کشور صورت می گیرد. تا کنون بالاترین خرید اسپانیا مربوط به خرید بانک «آبی ناسیونال» انگلیس توسط بانک «سانتاندر سنترال هیسپانو» بود. خرید اسپانیا سبب شد تا شرکت تلفونیکا دومین بازار تلفن همراه در اروپا، انگلیس و آلمان (کشوری که او- ۲ سومین اپراتور آن بود)، را در اختیار بگیرد.

شرکت تلفونیکا در حال حاضر با ۸۰ میلیارد و ۶۷۵ میلیون دلار سومین شرکت از نظر سرمایه در بورس بازار مخابرات جهان است. شرکتهای «بودافون» آلمان با ۱۵۴ میلیارد و ۹۴۲ میلیون دلار در صدر جدول قرار دارد و پس از آن، «وریزون» آمریکا با ۹۵ میلیارد و ۶۰۶ میلیون دلار دومین شرکت است. او- ۲ که مقر اصلی آن در شرق لندن واقع شده است، دارای ۱۵ هزار کارمند و ۲۴/۶ میلیون مشتری در انگلیس، ایرلند و آلمان است.

این شرکت با همین نام و با مرکزیت انگلیس به کار خود ادامه خواهد داد.

نخستین شرکت هواپیمایی خصوصی کویت آغاز به کار کرد

ایرنا: نخستین خط هوایی خصوصی کویت به نام شرکت هواپیمایی «جزیره» فعالیت خود را با پرواز به دوبی در امارات متحده عربی شروع کرد. این شرکت که بهای بلیت آن ارزان است به بیروت، بحرین، دمشق و امان نیز پرواز خواهد داشت و سپس دامنه فعالیت خود را تا مصر و هند گسترش خواهد داد. هر چند شرکت هواپیمایی کویت دولتی است ولی طرحهایی برای خصوصی سازی آن نیز وجود دارد. جزیره اکنون یک فروند ایرباس از ۳۲۰ در اختیار دارد و قرار است تا مام ژوئن سه فروند دیگر از این هواپیماها را نیز در اختیار بگیرد.

هیأت دولت ۱۰ هزار میلیارد ریال به بهسازی واحدهای روستایی اختصاص داد

هیأت دولت در نشست عصر روز یکشنبه ضمن بررسی چگونگی اجرایی شدن و کمک به طرح نوسازی و بهسازی مسکن روستایی ، اختصاص مبلغ ۱۰ هزار میلیارد ریال تسهیلات با نرخ۵ درصد به ۲۰۰ هزار واحد روستایی را تصویب کرد.

به گزارش دفتر امور رسانه های ریاست جمهوری، این نشست به ریاست «محمود احمدی نژاد» رئیس جمهوری تشکیل شد. بر اساس بند دیگری از مصوبه این جلسه، سازمان مدیریت و برنامه ریزی مکلف شد اصل و مابه التفاوت سود مربوط به تسهیلات را در بودجه های سنواتی پیش بینی و منظور نماید. همچنین مقرر شد چنانچه مالکان واحدهای روستایی فاقد اسناد مالکیت یا تضمین مورد قبول بانک باشند، بانک ها با تضمین سفته زنجیره ای سه نفره تسهیلات را پرداخت کنند. در ادامه این جلسه، «چگونگی تعیین تکلیف و تبدیل وضعیت کارکنان شرکتی دستگاه های اجرایی» مطرح و تصویب شد.

بر اساس این مصوبه مقرر شد به منظور اطمینان از واریز حق بیمه کارکنان شرکتی توسط پیمانکار، دستگاه های اجرایی همه ماهه، قبل از پرداخت مطالبات پیمانکار، تأییدیه سازمان تأمین اجتماعی را از پیمانکار مطالبه و کنترل نمایند. همچنین مقرر شد عیدی، پاداش، مزایای پایان کار و سایر مطالباتی که به موجب قانون کار به کارکنان تعلق می گیرد، توسط پیمانکار به کارکنان پرداخت و مستندات آن به واحدهای ذیحسابی یا امور مالی دستگاه ارائه گردد.

بر اساس قسمت دیگری از این مصوبه ، سازمان مدیریت و برنامه ریزی کشور موظف شد ظرف مدت دو ماه نسبت به تنظیم طرح طبقه بندی آن دسته از مشاغلی که ضرورتاً برای انجام فعالیت ها و وظایف اصلی دستگاهها نیاز به کارکنان تمام وقت دارند، اقدام و پست های سازمانی مورد نیاز را در قالب استانداردهای قانونی ارائه نماید و در صورتی که امکان استخدام افراد واجد شرایط به کارگیری از قبیل نگهبان و سرایدار فراهم نباشد، دستگاه ها می توانند با رعایت قوانین و مقررات، رأساً نسبت به عقد قرارداد یک ساله اقدام کنند.

همچنین مقرر شد کلیه دستگاههای اجرایی با اعلام وزارت کار و امور اجتماعی مبنی بر عدم رعایت پرداخت های قانونی و حقوق حقه کارگران نسبت به لغو قراردادهای مربوطه اقدام نمایند.